

Лошо нѣщо е да ся помѣтя нѣкой чѣ начала-та си когато сѣ прави

МАКЕДОНИЈА излиза за сега веднѣжъ на недѣлѣтъ въ сѣботѣ. — Цѣна придѣла сека за години 4 бѣли меджидѣти за въ Царигъ адѣ, а пѣтъ за по въз на всякадѣ — за шесъ мѣсеца 2 1/2 за въ Цариградѣ, а за по въз на всякадѣ 3. — За три мѣсеца 1 1/2 бѣло мѣджидѣ за всякадѣ.

МАКЕДОНИЈА

ЛИСТЪ ЗА ПОЛИТИКА, КНИЖЕВНОСТЪ И ТЪРГОВИЯ.

Καίσιον πρῶτα καὶ αὐτοῦ τὸ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν του, ἔστιν εἶναι ὁρᾶν

Подписка на нѣщо чѣво нѣма ста ва въ Цариградѣ при редактора и издателя на **МАКЕДОНИЈА** П.Р. Славейкова при Одуис-Банѣ № 68. Сѣтинѣ и писма за общеполитѣ работи пошлѣватъ ся безъ пла- тѣ, а за частны извѣстїя плаща ся по 2 гр. редѣтъ, а кога ся зѣтори по грошъ.

Подписка на сполучестванїя ставатъ при отпреденїѣ въ нѣкъ настоятели, които и отговарятъ за вѣстникѣтъ.

Да ся трудимъ.

Да ся трудимъ трѣба, брати мили, За земьта дѣтъ сѣмъ си родили; Да ся трудимъ зирадъ свойтъ милъ народъ. Да ся трудимъ — трудѣтъ сѣмъ дава плодъ. Колкото нѣщѣ ако че не може, Колкото нѣщѣ толкѣ да приложимъ. Все по малко че поврѣтъ, наврѣтъ, А не сѣ нищо — спрѣнати отъ вурѣтъ.

Нека си представимъ една земь или едно царство, дѣто всякой гражданинъ сѣ трудѣ и работѣ „за земьтъ“, и за „на- родѣтъ си“. Само толкѣ „колкото мо- же,“ — нека си представимъ единъ народъ, у които всякой членъ помага „колкото може,“ за да върватъ напредъ общѣ работѣ, — и ний ще има да ви- димъ, едно такѣвъ нѣщо, такѣвъ единъ земь дѣто всяка струка да бѣде напредъ- дѣтъ, всяко право оздравено и залору- чено, всяко прѣдприѣтие извършено и всяко праведно народно желанїе и тежненїе постигнато.

Всякака тайна, какъ може единъ на- родъ да ся въздигне състои въ това, всякой да работѣ и да сѣ трудѣ „за земьтъ си, за народѣтъ си“, да сѣ тру- дѣ „кой колкото може“ „кой сѣ каквото може,“ сѣрѣтъ да участвува всякой въ трудѣтъ за благоденствїето на отечество- то си и на народѣтъ си.

А какво поприще! какво поле за ра- ботѣ нѣма ний!

Въ нашѣтъ земь просвѣщенїето сѣ намира на единъ твърдъ нисѣкъ степенъ: Хайдѣте да сѣ съединимъ въ дружества, които сѣ пожертвования да сѣ правѣтъ, да сѣ преведѣтъ и издадѣтъ училищнѣ книги, да сѣ распространѣтъ между народѣтъ всякакви полезны и ко- рысны знанїя, да сѣ умножатъ читали- щата, и да сѣ потыкнѣтъ напредъ не- дѣлнѣтъ училища и да сѣ завѣдѣтъ до- ста прѣподаватели за тѣхъ.

Въ нашѣтъ земь лежаша край брѣ- говѣтъ на двѣ моря и на единъ отъ най- търговскѣтъ рѣкы не сѣ намира ни едно корыто наше, ни една търговска гадѣ: хай- дѣте да сѣединимъ нашѣтъ капиталы, да сѣставимъ дружества които да завѣдѣтъ отколько търговски кораби, за да земѣтъ участие и ний въ тѣзи търговски прѣд- приѣтия, които сѣ отрупаѣи другѣтъ на- родѣтъ сѣ несмѣтно богатство.

Въ сѣрдиземнѣтъ страни на нашето отечество, толкѣвъ богато сѣ разны про- изведенїя и сгодины мѣстности нѣма ни е- дна фабрика: хайдѣте да сѣ съдружимъ и да основѣмъ такѣвы фабрики, които ще освободѣтъ нашѣтъ земь отъ плащанїе данѣтъ на чуждѣтъ народѣ.

Въ нашѣтъ земь която сѣ толкѣвъ слави сѣ трудолюбїето на жителѣтъ си и която не устѣпва ни на единъ другъ въ плодородїето, земледѣлїето далеко не стои на онзи степенъ на развитїето въ който е у другѣтъ народѣ: хайдѣте да сѣ съ- дружимъ и да основѣмъ фермы (сѣдѣща) за разны посѣвы, които да бѣдѣтъ обра- зецъ на сѣлѣнѣтъ въ обработванїе на земьтъ.

Въ нашѣтъ земь нѣма никакво си- стематическо скотопитанїе: хайдѣте да сѣберѣмъ лары да основѣмъ такѣвъ заводѣ за възѣнїе на добьтъкъ и да покажемъ на народѣтъ какъ могатъ да сѣ отъдѣдѣтъ най хубавы породины отъ конѣ, крави и овцы.

Между насъ прѣобладава склонностъ- та да сѣ боримъ повече сѣ лицата а не сѣ вѣчалата: хайдѣте да настѣнемъ сло- вомъ и дѣломъ, щого такѣвъ една пра- ктика за напредъ да стане невѣзможна.

Разумѣва сѣ че всякой ще сѣ прило- жи на онзи купъ труженици, въ който по възпитанїето си, по своитѣ материалны или душевны сѣрѣдства може да сѣ държи.

Каква благословена земь бы была тая дѣто бы сѣ усвоилъ и распространѣлъ та- кѣвъ единъ начинъ за подпомаганїе на отечественнѣтъ земь и на народѣтъ!

Сега пыта сѣ такѣвъ едно очертанїе да ли е само въ идеалъ возможно или е и на практикѣ приспособимо? Ний мы- слимъ че то може да сѣ осъществи стѣ- га само всякой отъ между насъ да по- изгуби нещѣ отъ главнѣтъ сѣтъкъ на лич- нѣтъ си интересъ а да сѣ постави за главно мѣрло интересъ на отечеството.

Ний знаемъ че нашѣтъ задѣтъкъ е единъ отъ най-тежкѣтъ, до колкото мо- же да сѣ го помисли нѣкой, защото сѣмъ бѣли народъ до вчера затѣпканъ, зашто сѣмъ народъ твърдъ младъ въ просвѣ- щенїето, и твърдъ слабъ отъ кѣтъ богат- ството; но отъ малкѣтъ частны тѣлеса не е мѣчно да сѣ сѣстави грѣмѣденъ купъ на силѣ и заможностъ, по затова трѣба осѣбѣтъ разумностъ, работа голѣма, трудъ голѣмъ енергїя голѣма и голѣмо всестран- но развитїе; трудъ и трудъ и пакъ трудъ — това сѣ единственнѣтъ сѣрѣдства, ко- нѣтъ ще нѣ избавѣтъ отъ унищожѣние и да нѣ завѣдѣтъ кѣтъ изворѣтъ на благоден- ствїето.

Братѣ мили! Врѣмената сѣ серїозни, нашѣтъ нѣтъ е далеко, нашѣтъ силѣ, на- шѣтъ сѣрѣдства относително сѣ слаби — хайдѣте да сѣ съгласимъ венца да ра- ботимъ здружѣно на попрището за общо- то добро; хайдѣте серїознѣтъ мислѣ и ро- долюбивото работанїе. Ето у насъ вече сѣ появяватъ женскы ученолюбивы дру- жества, читалища сѣ устрояватъ, недѣлны училища сѣ отварѣтъ, нека подпомагамы распространѣнїето на това което сѣ е зах- ванало и нека поощрѣватъ прѣдприѣманїе то на тѣзи общеполитѣ работѣ копто не сѣ още захванѣтъ у насъ.

Право да сѣ кажемъ, ний ужъ понау- чилимъ да отварѣмъ прикѣсѣкъ и да гово- римъ за нѣкои общеполитѣ работѣ, по- това е още за жалостъ че нашѣтъ раз- говорѣ за едно и за друго не сѣ зели още да сѣ прѣобрабѣтъ на дѣло, а за туй и кога сѣ нѣщо прѣдприѣме то остава ка- то частно, и лишено отъ задружѣны спо- магателны сѣрѣдства, то не е способно да живѣе и да успѣе.

За сполучѣтъ на едно какѣво да е прѣдприѣтие необходимо е, така да кажемъ, и отгорѣ и отдолу помощъ и да не остава- мы назадъ ни най-малкото нѣщо което може колко-голдъ да нѣ еманципира отъ страннѣтъ влїанїя.

Никога не трѣба да забравѣмъ че безъ трудъ нѣма жьлъбъ, безъ трудъ нѣма благоденствїе, безъ трудъ нѣма просвѣщенїе, безъ трудъ нищо не бѣва и нищо не може да бѣде.

Юношество и Читалищата.

Има повече отъ десѣтъ години, отъ ко- гато образованїето у насъ, поклатено сил- но отъ идѣнтъ които сѣ прѣнѣхѣхъ вслѣдъ войнѣтъ, които потресе Истокъ и За- падъ, — трѣгнѣ по силно и сѣ распро- страни въ по-многого страни на отече- ството ни. Млади Българѣта, които отъ по-напредъ още бѣхъ оставили отече- ството и отишли бѣхъ въ разны страни земѣ за да придобьѣтъ опова отъ което бѣхъ лишѣны — наукѣтъ, бѣхъ зели ве- че да сѣ заврѣчатъ и поехъ въ рацѣтъ сѣ образованїето и възпитанїето на на- шѣтъ млади народны отрасли.

Ученицѣтъ, които въ това врѣме пѣ- нехъ българскѣтъ училища, и сѣ пооб- разовахъ до колкото имъ бѣ възможно, — днесъ тѣ сѣставѣтъ цѣтътъ на на-

шѣто юношество, което е възлежало въ бѣгословеннѣтъ обѣтъ на новото врѣме, не въздушевано сѣ онѣтъ спасоносны при на душевното въздиганїе и сѣ го- рѣтъ любовъ кѣтъ всячко що сѣставѣа бѣгосполучїето и успѣхътъ на народа.

Нашето младо поколѣнїе почувствува повѣтъ онѣтъ свѣтъ жалѣбъ, и силното отъ нежъ стремленїе за да употребѣ дѣ- лѣностѣтъ си въ ползѣ на высокѣтъ заачъ, копто е точката на всякѣтъ не- гоы мислѣ и дѣла, и туй горащо жела- нїе сѣ отрази на послѣдѣтъ въ идеѣтъ на читалищата, и сѣ оживотвори въ тѣ- хнѣтъ осъществѣнїе.

Въ читалищата сѣ отварѣа голѣмо три- зненїе, дѣто младиѣтъ българскы силѣ мо- гѣтъ свободно подвизѣюще сѣ, да пока- зувѣтъ благороднѣтъ силѣ на новѣтъ своѣтъ духъ.

Въ „Читалищата“, е съзкупенъ или може да сѣ съзкупѣи днесъ младиѣтъ българскы животѣ. И юноша, на кого- то сѣрдцето сѣ вѣлнува отъ всякѣтъ онѣтъ благородны страсти на чѣловѣколю- бїето, който е рѣшенъ да пожертвувѣа итрудъ и пѣрж за опова що бы спомогнѣло на народѣтъ му; юноша, на когото желанї- ето за наукѣ никога не е истинало, и никога не е прѣстанѣлъ да залѣга за своето умственѣ и правственѣ осъвър- шѣнствуванїе; юноша най-сѣтъ, който е разумѣтъ истиннѣтъ и здравѣтъ интере- сѣ да мислѣтъ, да работѣтъ, да сѣ трудѣтъ пространно поле за своето обученїе и за удовѣтворенїе на благороднѣтъ си стре- мѣнїя, както и многобройны и разноо- бразны сгоди за придобѣтїе и повыше- нїе на общественнѣтъ сѣ честь, за про- славѣнїе на името сѣ, сѣ единъ рѣтъ за всестранно упражненїе на гражданскѣтъ сѣ добродѣтъ.

Зашто какѣ е цѣтъта на „Читали- щата?“

Читалищата сѣ заведенїя, копто въ своитѣ принадлежностѣ обзѣмѣтъ аси- тѣ разрядѣ на народѣтъ ни.

1-о Самнѣтъ младежѣ въ тѣхъ честны учреждения намирѣтъ прѣкрасенъ случай, за да получатъ въ сѣбрапїята които ста- вѣтъ, първытъ упражненїя въ разисканїя на единъ парламентаренъ животѣ. Въ тѣхъ сѣ тѣ обучавѣтъ какъ да сѣ грижѣтъ и какъ да сѣ старѣѣтъ за роднѣтъ си; въ тѣхъ привѣкѣтъ на высокѣтъ и чес- тнѣтъ опѣтъ животѣ и на междоусобно благородно отношенїе, което сѣ употре- бѣва въ тѣхъ заведенїя.

2-о Чрѣтъ „воинѣтъ помощѣ“ сѣбира- нїето на които е една отъ грижѣтъ на Читалищнѣтъ настоятелства, младиѣтъ по- движины идѣтъ въ сѣприкосновение и сѣпричастїе сѣ по-старѣтъ и по-бога- тѣтъ разредѣ отъ народѣтъ, разредѣ който при всячко що сѣ е вѣкало врѣтъ него показѣтъ е въ много случаи, и о- собенно отъ скоро пасѣтъ, колко добрѣ е разумѣтъ духътъ на новото врѣме, а по- това и положижъ и полага не малѣкъ жѣр- тѣ за общенародны ползѣ.

3-о Чрѣтъ „недѣлнѣтъ училища“, ко- нѣтъ сѣ сѣщо тѣтъ една отъ необходимѣ- тѣ дѣлѣности на едно „читалище“, мла- дѣтъ дохождѣтъ въ живо сѣобращѣнїе сѣ по долинѣтъ и по сиромашнѣтъ наши раз- редѣ каквото сѣ художницѣтъ и над- ничарѣтъ.

4-о Главната пакъ дѣлѣностъ на всяко едно читалище или друго подобно дружество е, да залѣга да распростра- нѣва просвѣщенїето и да сѣбурѣдѣа на- роднѣтъ свѣтъ на народѣтъ който жи- ве по сѣлата. Въ това имѣ всяко чи-

талище трѣба да работѣ за отварѣнїе на училища по сѣлата на всякадѣ и да жѣр- тѣвува отъ касѣтъ си за книги а пѣтъ вече за вѣстникѣ, които сѣ лѣстовичкы на образованїето. Сѣ единъ рѣтъ читали- щата въ гразовѣтъ трѣба да иматъ гры- жѣтъ сѣ за распространѣнїето и доброто сѣстоѣнїе на училищата по околнѣтъ се- ла, въ тозъ клонъ сѣвпада и прѣдстоѣва- нїето имъ за рѣдовното свѣкѣванїе на мѣ- стнѣтъ учителскы сѣборы, разискванїята на които сѣ не малѣковы за напредѣ- кѣтъ въ образованїето.

Отъ това водѣмъ, мислѣтъ ний, че е- дна отъ главнѣтъ и постояннѣтъ грыжѣ на нашѣтъ сѣотечественнѣтъ е, днесъ за днесъ да не испущѣтъ испрѣдъ очѣ отъвѣ- жданїето и усъвършенствуванїето на „Чи- талищата“. Тѣ сѣ днесъ девизата на на- шето напредѣванїе.

Устроены така както рѣкохъмы и на- строены кѣтъ единъ и сѣщѣтъ цѣлъ по възможности спѣшѣще, читалищата ни ще станѣтъ главнѣтъ двигатѣлъ на общена- родното ни и совокупно напредѣванїе. Тѣ ще бѣдѣтъ точката, въ коѣтъ ще сѣ сѣрѣ- щѣтъ и ще сѣ сѣединѣватъ всякѣтъ раз- рядѣ на народа ни, и толкѣвъ повече колкото по-скоро могатъ да дойдѣтъ и въ взаимно сношенїе по между сѣ. Въ това имѣ ний бѣхъмы прѣдставѣи явѣно мислѣтъ, да сѣ земѣтъ мѣрѣкъ за уста- новленїе на единъ особѣтъ читалищѣтъ веднѣжъ въ мѣсецѣтъ и да обнародѣа ре- довны сѣобщенїя колкото за ходѣтъ за развитїето и за финанцїалното сѣстоѣнїе на всякѣтъ „читалища“. Въ него да сѣ обнародѣватъ также имената на всѣкѣ онѣтъ, копто бы дали какѣтъ и да сѣ възны помощи, подарѣци и др. а до то- газъ на това могатъ да служѣтъ и сѣ- ществующнѣтъ вѣстникѣ.

Нашето мнѣнїе е, че сѣ тозъ начинъ ще може нанѣстижъ, да сѣ оздрави и по- опѣри напредѣванїето на „читалищата“ вър- ху копто почивѣтъ много отъ нашѣтъ свѣ- тлѣ надеждѣ за напредѣкѣтъ ни.

Истинното призванїе на чѣловѣка.

Нѣма може бы въпросъ, който да е по-таинственъ и по-заплетѣнъ, отъ ко- лкото що е: да означимъ какѣ е цѣтъта на чѣловѣчскы животѣ. Тозъ въпросъ е былъ гатанката на вѣковѣтъ, нѣма списатѣль или философъ, който да не е истощѣвалъ умственнѣтъ си силѣ, за да го рѣши. Отъ това е произлѣзѣло, видѣ- сѣ, дѣто разны мислѣтели сѣ дали най- прѣотивоположны мнѣнїя. Тѣтъ на пр. едни казвахъ, че жестоко сѣрѣце и трезвен- ностѣтъ сѣ главната цѣлъ на чѣловѣка (Стоицѣтъ-философѣ). Другы напротивъ полагахъ че всѣкѣтъ тяжѣсть на живота сѣстои въ сѣадогострастїята и раскошѣствата (Епикурѣцѣтъ). Трѣти вѣставахъ и ка- звахъ че чѣловѣкъ не бѣлъ за тоѣзи свѣтъ, но за другъ нѣкакѣтъ отвѣдъ гра- нѣцѣтъ на вселеннѣ, и че тоѣ нѣмалъ при- званїе тука, напротивъ трѣбѣло да сѣ го- тѣтъ за другѣтъ (Езунѣцѣтъ). Четвѣрти най сѣтънѣ завѣрѣтътъ всѣчко това, и под- тѣврѣдаватъ че сѣществѣнната, неизмѣн- ната и послѣдната цѣлъ на чѣловѣка бы- ло — смѣртѣтъ; и че было все едно — чѣловѣкъ да умрѣ днесъ или подѣрътъ го- динѣ — десѣтъ и пр. послѣдователнѣтъ на това мнѣнїе щомъ бы прѣстигнѣли въ у- вѣрѣнїе на докторнѣтъ сѣ посѣвѣгѣли бы самы на животѣтъ сѣ, и прѣзрѣли го бы кѣто нѣщо сѣвѣтъ излѣнїю.

Не трѣба обаче много трудъ за да сѣ увѣри чѣловѣкъ че всѣкѣтъ тѣтъ мнѣнїя

Тука можем да приложимъ и побѣды на чловѣческыйтъ умъ въ прѣдѣлытъ на разнытъ знанія и науки; защото тѣ сѣ также имали и иматъ за цѣль улучшение на животнѣ. Защото съ образованіето сѣ искърихъ и испотрошихъ веригытъ на религіознытъ и кастическихкы прѣдубжденія; и сѣ отвори свободенъ

Учительът Г. Найденовъ отвори испытаниѣта и едно дѣшко слово, въ което доказуваше и при всичкиѣ жертви и старания на тукашнитѣ българскѣ общинѣ за да утвърди училището и да въздигне вліяніето и важността му, — тая прѣкрасна и благородна цѣль все ставала непостижима, поради невъзмездното одоженіе на училището, отъ лишениѣ на себѣ естествено Българско жителство въ прѣстоленый ойзи градъ отъ еднѣ странѣ, и отъ другѣ, поради странното онова сѣмествуице между нашитѣ мѣстѣ за това училище което ся ее магра като училище, особно, основно и постояно, но го зематъ като врѣменно и прѣходно въ което повечето ученици само за врѣме оставатъ, додѣ мѣ ся отвори мѣсто да погледнѣтъ въ друго мѣсто отъ тукашнитѣ училища или додѣ заминаятъ за на вѣнѣ мѣстѣ. Г. Найденовъ мысли и праведно, че е нѣмаша вече врѣме само нашитѣ съотчественици да отвърлятъ това ухрабно мѣстѣ и да зематъ всичкиѣ потребны мѣрки за да ся въздигне това наше народно учебно заведение до единъ по высокъ степенъ, да ся възвишатъ нашитѣ въ него до единъ пѣдѣлъ курѣвъ, въ който българскитѣ рожбѣ, които отъ всѣкъдѣ ся спичатъ въ Цариградъ, да могатъ да намѣрѣтъ единъ достаточенъ хранѣ за насыщаніе на сполѣтъ жедность за наукѣ. На свършваніе той приложи още че нашитѣ българчета въ испытаниѣ изучени така въ едно чисто народно заведение ще могатъ да отбѣгнѣтъ отъ сѣнѣ негодности, които произвежда изучаваніето имъ въ чужды училища на разны мѣста и по разны години, и всакога почти съ разны и непріятности за народното ни благосудствіе духове поджваны, бесто толкозъ много прѣче на обикното наше сѣзгасіе, единство и напѣрѣтъ. Той прѣпорѣчва мѣстѣто на Г. Найденова прѣзѣто разсудженіе на нашитѣ сънародники и тука и на всѣкъдѣ.

<i>Ето и расписътъ спорадъ съдържаніето му:</i>	
Димитръ Г. Хесалчиевъ	91.
Ангелъ Добрувъ	91.
Бончо Ив. Сапуниѡ	45 20.
Цвятко Андрей	20 20.
Ив Т. Ставоуляковъ	91.
Цончо Пенчовъ Х. Цончовъ	91.
Братія Гджови	52.
Донко Ивановъ	20 20.
Андреа Йонковъ	20 20.
Досю Ивановъ	20 20.
Никола Т. Рашеуѡ	91.
Василь Ив. Кири	20 20.
Петръ Д. Хисалчиевъ	54.
Цоню Иванчовъ	45 20.
Пенчо Тимовъ	5.
Хр. П. Шама	41.
Хр. Ив. Гурли	20 20.
Стефанъ Петровъ	20 20.
Цоню Иліевъ	104.
Тотю Х. П. Силвестръ	40.
П. Хр. Селведи	23 20.
Іосифъ Сенковъ	21.
Стеф. Х. Ст. Х. Бакаловъ	104.
Ив. М. Н. Табаковъ	91.
	1252.
Ив. Нетко Малешко	20 20.
Стоильн Андрей	

Слушайте само още що казва: „Они пазят и утвърдяват, т. е. Сърбожеритъ, Сърбскитъ книги, подказват на турскитъ власти отъ кои то сѣ показватъ за Сърби, на мъртви и тапакшии рожденици. Тѣхнитъ рубли и урвдици, тѣзи сѣ миритъ на Ах-мех-пашинъ, рубитъ на славянофилитъ. (!!!) Сърбскитъ за най-големъ услужъ и добро, ако нѣкоѣ туржикъ раѣж, учителъ, които сѣ училъ въ Сърбѣжъ издаждатъ на Турскѣжъ власть, кѣто нѣкой мудиръ, и сейменитъ или на другъ нѣкакъ сѣ полицейскѣжъ креатура.“

Ето то ѣ най-главното, коѣто мислѣхъ,

